

Când ochii tac

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Mă dor acele lucruri pe care nu le-am spus
Mințindu-mă că ochii ți-au povestit de-ajuns
Și-acum, când ești departe, mă doare c-am tăcut
Lăsând să treacă molcom și ultimul minut.

Mă-ncumet să te caut sub mantia de cer
Acolo unde numai Luceafăru-i străjer,
Pășesc prin lumi astrale sperând să te-ntâlnesc.
Ești firul ce separă misterul de firesc,

Mirajul ce-mi dezleagă în taină orice gând,
În nopți târzii sub pleoape te-nchid și tremurând
Te chem să-mi spui povestea sau doar s-o împlinim,
Când timpul scrie pagini, noi doi le răsfoim...

- Mi-e dor să prind în palmă cu tine fulgi de stele,
Secundele-n clepsidră să nu mai cadă grele
Și nopțile-mpreună să le pictăm, albastre,
Să nu te-ascunzi, iubito, de mine printre astre,

Că voi găsi o cale misterul să-l dezlege,
Să împărțim povestea ce-i mai presus de lege
Și taina nemuririi, iubirii fără moarte,
S-o deslușim pe Venus și s-o trăim pe Marte.

Eu știu că ai curajul să alergăm prin veacuri
Și să trăim iubirea letală, fără leacuri,
Cu stropi de fericire prin multe universuri
Să ne-mbătăm, iubito, apoi să scriem versuri.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

Din volumul Din paradisul aproape pierdut -
Editura PIM Iași - 2015